

[Finansministeren.]

går nogen tid, før selskabet får arbejdet sig ind på markedet. I de første år efter starten vil selskabet endnu ikke have betalt skatter, og der vil derfor ikke kunne opnås nogen skattemæssig kompensation for det driftsmæssige underskud. Viser det sig af den ene eller den anden grund ikke muligt eller ikke ønskeligt at erstatte tabsfremføringen med en tilbageføringsadgang, må man overveje en form for begrænsning af den gældende adgang til tabsfremføring. Det har man, vist ikke altid med lige stort held, forsøgt i forskellige andre lande, og det er det, venstresocialisterne har forsøgt i det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

Der kan rettes en række tekniske indvendinger mod de foreslåede regler; jeg skal nævne nogle enkelte af dem. Venstresocialisterne vil udelukke tabsoverføring, når selskabet skifter virksomhed, men der er ikke gjort noget forsøg på nærmere at definere, hvilken form for ændring der her er tænkt på. Det er vel netop ved afgrænsningen, man kommer i vanskeligheder. Lægger man sig fast på et rent formelt kriterium: selskabets formål ifølge vedtægterne, bliver det hele meget let et slag i luften; selskabet kan jo blot fra starten sikre sig en meget vid formålsbestemmelse. I andre tilfælde vil man vel trods ændringen af virksomhed søge at køre videre med den gamle og nu ikke længere ganske dækkende formålsbestemmelse. I så fald kommer forholdet jo ikke frem.

Det bliver imidlertid næppe meget lettere med et reelt kriterium. Reglen skal selvfølgelig afgrænses således, at den ikke hindrer hensigtsmæssig produktionsomlægning; man må jo ikke hindre den oprindelige aktionærkreds i at arbejde en virksomhed op eventuelt gennem indskud af ny aktiekapital og omlægning af produktionen. En regel, der på dette område går for vidt, kan meget let blive den egentlige årsag til, at virksomheden må indstille. En sådan udvikling kan ingen være tjent med, heller ikke lønmodtagerne.

Venstresocialisterne vil også udelukke tabsfremføring, når selskabet ændrer aktionærkreds. På dette område er det imidlertid lige så vanskeligt at komme med en hensigtsmæssig afgrænsning; lovregler med den fornødne klarhed og en ordning, det er mu-

ligt at administrere. Som aktieselskabsloven er indrettet, er det kun i de små selskaber, man har kendskab til aktionærkredsen; en lovregel, der lægger vægt på ændring i aktionærkredsen, må således forudsætte, at det bliver obligatorisk med navnenotering. Især for store selskaber er der i øvrigt det uheldige ved en sådan regel, at de er helt uden indflydelse på, hvornår de bliver bragt i den situation, at aktionærkredsen ændres. Reglen må da gå ud på, at aktiemajoriteten eller en nærmere angivet del af aktierne inden for et vist kortere tidsrum skal skifte ejere. Jeg går i øvrigt ud fra, at man i denne forbindelse må se bort fra overgang ved arv og visse gaveoverdragelser mellem nære pårørende.

Det kan næppe undgås, at en sådan regel på forskellig måde vil blive søgt omgået. Man vil vel således undertiden søge at skjule en overdragelse af aktiemajoriteten bag en række afhændelser, der fordeler sig over flere år. I visse tilfælde vil køberen af aktiemajoriteten måske i første omgang blot sikre sig en køberet til aktierne; på grundlag af køberetten vil aktierne derefter blive overdraget i et passende langsomt tempo.

Det andet punkt i venstresocialisternes forslag går ud på at afskaffe fradragsretten for tab på aktier, når tabet konstateres ved salg mellem personer eller selskaber, som er finansielt forbundne. I bemærkningerne til forslaget har man forsøgt med et eksempel at illustrere, hvilke misbrug man her ønsker at komme til livs. I eksemplet vandrer et fingeret tab gennem en række finansielt forbundne selskaber, og resultatet skulle være, at alle selskaber kommer til at høste godt af fradragsretten for dette tab.

Til dette eksempel er at sige, at man ikke sådan uden videre kan lave et tab ved vilkårligt at fastsætte en salgssum; det er ligningsmyndighedernes opgave at påse, at der ikke fastsættes en salgssum, der afviger fra den formodede værdi i handel ogandel. Eksemplet bygger således på den formodning, at det lykkes at narre ligningsmyndighederne til at godtage en værdi, der afviger fra den egentlige handelsværdi. Der er derfor ikke behov for en ændring af skattelovgivningen for at kunne komme sådanne transaktioner til livs.

I det hele må det nok antages, at de problemer, der peges på under forslagets punkt